

Mourinho

“PSG verdiende het.” Dat is het slimste wat José Mourinho deze week heeft gezegd. Alles daaraan voorafgaand en alles daarna behoort tot de categorie bs, stierenstront.

“Wij houden van Mourinho”, schrijven of zeggen journalisten soms. In welke hoedanigheid dan? Als sit-downcomedian op persconferenties? Kan ik inkomen. Als stand-upcomedian langs de lijn? Misschien ook nog. Als voetbalcoach? Neen toch.

Woensdag heb ik eerst naar *Tegen de sterren* op gekeken – mijn guilty pleasure en gek van Meskens N., ik beken – en vervolgens ingepikt in het voetbal dat ik veiligheidshalve op de digicorder had staan. Het stond 0-0, maar ik miste Ibrahimovic. Met missen bedoel ik niet dat ik niet zonder kan; ik zag hem gewoon niet lopen. Cavani wel en nog wel wat volk, maar niet die Zweedse giraf. Op Sporza website dan maar gaan checken. Rood verdorie. Teruggespoeld. Herhalingen. Uit 37 verschillende hoeken. Ik ben een Mulder-volgeling: het is bij mij al snel rood, maar hier dacht ik: als dit ook al rood is? En dan die negen Chelseaspelers huilend om een kaart. Engelse fair play? Neen hoor, dat was Portugese *whining*. En die stomme scheidsrechter trapte er nog in ook.

Ik zweer het, ik was geheel onbevooroordeeld beginnen te kijken omdat het allebei bijeengekochte teams zijn. Chelsea is een privéspeeltje van Roman Abramovitsj die eerst al het geld zo doneerde, maar na te hebben gezien hoe Malcolm Glazer dat had gefikst bij Man United prompt zijn geleend geld in de boekhouding opnam. (Dat heet leveraged buyout, handig voor als u een keer slim wil doen.)

Ook PSG is gewoon speelgoed, maar dan van Qatar Sports Investment en dat is perversie in het kwadraat. Mijn voorkeuring ging dus uit naar de koopploeg die het meeste zou bijdragen aan het spektakel. Voor competities als de Champions League, die wereldwijd worden uitgezonden, zijn niet alle kijkers supporters. Ze zijn consumenten van een dienst, een spektakel en hopen bij de aankoop geamuseerd te worden.

Amuseren en voetbal is zo al een heikele combinatie, want tot zijn essentie herleid is het een oneerlijk spel. In geen enkele spelsport wint zo vaak de slechtste of meest negatieve of zwakste ploeg. Woensdag was het haast zover. Eerst stond het 1-0 voor de Engelsen. Om dat doelpunt te scoren, waren die een halve keer over de middellijn gekomen met aanvallende bedoelingen en het was prijs. Tien minuten of zo voor tijd. Jammer.

De Parijzenaars waren slechts met tien, maar zetten Chelsea onder hoge druk. Chelsea plooide terug. Er was geen meter gras meer tussen de Londense lijnen, maar die van PSG liepen er toch netjes tussen. Het werd 1-1, op een mooie kopbal, vier minuten voor tijd. Verlengingen. Daarop volgde een strafschop voor de thuisploeg. Terecht, meesterlijk omgezet door Eden Hazard, maar jammer dat het daardoor 2-1 werd.

Chelsea had niks, maar dan echt helemaal niks getoond. PSG daarentegen zette Chelsea weer onder druk en zes minuten voor tijd kopte Thiago Silva de 2-2 binnen. Ik heb toen een gil gegeven en ik was vast niet alleen: behalve de Chelseasupporters zal de hele wereld hebben gegild.

Ik begrijp de trainers uit mindere competities niet die absoluut willen gaan kijken bij Mourinho. Wat kan je daar nu leren? Hoe je moet verdedigen? Alsof dat een kunst is, met zeven achterin. Ik begrijp ook de journalisten niet die Mourinho op handen dragen. Voor zijn spektakel op de persconferentie, maar wat heeft deze man al bijgedragen aan het amusementsproduct voetbal? Eden Hazard beter gemaakt? Je kan maar vermoeden hoe goed hij nu zou zijn als Mourinho zijn trainer niét was. Het voetbal van José Mourinho is de negatie van zijn sport.

“Als je twee keer laat scoren op corner, verdien je niet te winnen”, sneerde ‘The Special One’ naar zijn spelers. Topcoach hoor en topmens, die Mourinho. Parkeert zijn bus voor zijn eigen doel, haalt die niet eens weg als de anderen met tien vallen en geeft zijn spelers dan ook nog eens de schuld.

Het voetbal van José Mourinho is de negatie van zijn sport. Wat draagt The Special One bij aan het product voetbal? Je kan maar gissen hoe goed Eden Hazard nu zou zijn als Mourinho zijn trainer niét was